

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Warszawa, dnia 10 września 1946 r. **Nr. 8**

Treść:

99

DEKRET

z dnia 25 czerwca 1946 r.

w sprawie zmiany ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 349) wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. (1) art. 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„(1) Pokrywanie krów, świń i cudzych owiec dozwolone jest tylko rozpłodnikami uznanymi dla danego okręgu";

2) w art. 7 ust. (1) skreśla się wyraz „bezpłatnych" oraz dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Za świadectwa uznania izby rolnicze mogą pobierać opłaty za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w wysokości przez tegoż Ministra zatwierdzonej";

3) w art. 9 dodaje się ust. (7) w brzmieniu:

„(7) Właściciele rozpłodników uznanych obowiązani są prowadzić rejestr pokrytych krów, świń i owiec oraz wydawać świadectwa pokrycia. Wzory rejestru pokrycia krów, świń i owiec oraz świadectwa pokrycia ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych";

4) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. (1) Właściciele rozpłodników, które nie zostały uznane (art. 6 ust. 3 i 4), z wyjątkiem właścicieli tryków, obowiązani są poddać je wytrzebieniu na własny koszt i ryzyko najpóźniej w terminie 4 tygodni od daty orzeczenia komisji kwalifikacyjnej. Powiatowy urząd ziemski może przedłużyć ten termin z ważnej przyczyny.

(2) W razie niewytrzebienia rozpłodnika w wyżej oznaczonym terminie rozpłodnik podlega przymusowemu wytrzebieniu na koszt i ryzyko właściciela.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może nakładać na organa służby weterynaryjnej państwowej i samorządowej obowiązek trzebienia rozpłodników nieuznanych za opłatą w wysokości przez niego ustalonej";

5) w art. 11 w zdaniu wstępnym wyrazy: „do 20 zł" zastępuje się wyrazami „do 2.000 zł", a w punkcie 2) skreśla się wyraz „cudzej" i wyrazy „lub owcy", a między słowami „krowy, świni" dodaje się słowo „lub"; ponadto dodaje się punkt 3) w następującym brzmieniu: „3) kto pokrywa rozpłodnikiem nieuznanym krowę, świnię lub cudzą owcę (art. 6 ust. (1)";

6) w art. 12 ust. (1) w zdaniu wstępnym wyrazy „do 300 zł" zastępuje się wyrazami „do 10.000 zł" oraz skreśla się w ust. (1) punkt 1 oraz ust. (2);

7) w art. 15 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Ustawa niniejsza obowiązuje na obszarze całego Państwa";

8) w art. 15 skreśla się ust. (2) i (3).

Art. 2. Upoważnia się Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 349) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych niniejszym dekretem.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

(Dz. U. R. P. z dn. 29.VII. 1946 r. Nr 32, poz. 203)

100

DEKRET

z dnia 25 czerwca 1946 r.

o ogrodach działkowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Celem ogrodów działkowych jest spożytkowanie wolnego czasu ludzi pracy umysłowej i fizycznej oraz ich rodzin przez umożliwienie im zajęcia w zdrowotnych warunkach na działce ziemi i ułatwienie uzyskania tą drogą płodów ogrodniczych dla zaspokojenia własnych potrzeb i podniesienia w ten sposób swego poziomu zdrowotnego i gospodarczego.

Art. 2. Ogrody działkowe są stałe i czasowe.

Art. 3. 1. Ogrodem działkowym stałym jest obszar ziemi trwale przeznaczony na ten cel, położony w obrębie lub w pobliżu osiedla, ogrodzony i zaopatrzony w niezbędne urządzenia ogrodnicze, sanitarne i społeczne.

2. Ogrodem działkowym czasowym jest obszar ziemi, położony w obrębie osiedla, przeznaczony na ten cel na przeciąg lat 2 — 10 i uprawiany przez użytkowników głównie dla zaspokojenia potrzeb żywnościowych.

Art. 4. Ogrody działkowe są urządzeniami użyteczności publicznej.

Rozdział II.

Ogrody działkowe stałe.

Art. 5. Dla każdego osiedla, w którym co najmniej 20% ludności zamieszkuje domy zbiorowe, pozbawione ogrodów, będą utworzone stałe ogrody działkowe.

Art. 6. 1. Obowiązek zakładania ogrodów działkowych ciąży na gminach.

2. Zakłady pracy, zatrudniające więcej niż 200 osób, obowiązane są w warunkach określonych w art. 5 zakładać i utrzymywać ogrody działkowe stałe dla swych pracowników i ich rodzin.

Art. 7. 1. Na cele ogrodów działkowych stałych zostaną użyte grunty, które stanowią własność gminy lub będą nabyte, bądź wydzierżawione przez gminę na te cele oraz grunty przekazane gminie na podstawie dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 3, poz. 13).

2. W razie braku takich terenów gminie służy prawo nabycia odpowiednich gruntów w drodze wywłaszczenia.

3. Ogrody działkowe, określone w art. 6 ust. 2, będą zakładane na gruntach stanowiących własność zakładu pracy, a w razie braku takich gruntów — na terenach, określonych w ust. 1, przekazanych na ten cel przez gminę.

Art. 8. Grunty pod ogrody działkowe stałe wyznacza gmina zgodnie z planami zagospodarowania przestrzennego. Do czasu uprawomocnienia się tych planów postanowienie o wyznaczeniu gruntu podejmuje zarząd miejski na podstawie uchwały miejskiej rady narodowej, a zarząd gminy na podstawie uchwały powiatowej rady narodowej.

Art. 9. 1. Ogrody działkowe zakłada się na gruntach nadających się do uprawy ogrodniczej.

2. Ogrody winny być tak położone, aby odległość ich od dzielnic dla których są przeznaczone nie powodowała zbytniej straty czasu dla użytkowników i nie zniechęcała ich do pracy w ogrodzie.

Art. 10. Gminy i zakłady pracy obowiązane są zaopatrzyć ogrody działkowe stałe w ogrodzenie, wodę i odpowiednie urządzenia techniczne, sanitarne i społeczne oraz utrzymywać te urządzenia w stanie zdatnym do użytku.

Art. 11. 1. Ogrody działkowe podzielone będą na działki.

2. Ogród działkowy stały obejmować będzie co najmniej 40 działek, z których każda powinna mieć obszar 100 — 500 m^2.

Art. 12. Gminy i zakłady pracy wydzierżawiają stałe ogrody działkowe zorganizowanym w celu prowadzenia tych ogrodów towarzystwom ogrodów działkowych, które oddają w poddzierżawę swoim członkom poszczególne działki.

Art. 13. Użytkownikami działek mogą być tylko osoby, które nie posiadają gruntu do uprawy w obrębie osiedla, uprawiają działki dla potrzeb własnych i swej rodziny, wykonują pracę na działce bez pomocy sił najemnych i należą do miejscowego towarzystwa ogrodów działkowych.

Rozdział III.

Ogrody działkowe czasowe.

Art. 14. W osiedlach odpowiadających warunkom określonym w art. 5 tworzone będą oprócz ogrodów stałych ogrody działkowe czasowe o obszarze odpowiadającym potrzebom ludności.

Art. 15. Na cele zakładania ogrodów działkowych czasowych użyte będą:

1) położone w obrębie osiedla grunty niewyzyskane,

2) grunty przeznaczone w planach zagospodarowania przestrzennego na inne cele publiczne zwłaszcza na cele innych kategoryj zieleni, jeżeli realizacja tych celów nastąpić ma w późniejszym terminie.

Art. 16. Gmina zaopatruje ogrody działkowe czasowe w niezbędne urządzenia techniczne i sanitarne i utrzymuje je w stanie zdatnym do użytku.

Art. 17. Do ogrodów działkowych czasowych stosują się odpowiednio przepisy art. 6 ust. 1, 7, ust. 1, 9, 11, ust. 1, 12 i 13.

Rozdział IV.

Popieranie akcji ogrodów działkowych. Nadzór.

Art. 18. 1. Na cele związane z zakładaniem i utrzymywaniem ogrodów działkowych będą w budżetach gmin i zakładów pracy przeznaczone potrzebne sumy w granicach udzielonych na ten cel kredytów lub dotacji państwowych oraz fundusze uzyskane na podstawie art. 19.

2. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrami: Odbudowy, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu, Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia ustali rodzaj i zakres pomocy państwowej na cele określone w ust. 1 oraz pomocy dla towarzystw ogrodów działkowych i użytkowników działek.

Art. 19. Kwoty czynszów, pobrane przez gminę z tytułu wydzierżawienia działek, użyte będą wyłącznie na cele ogrodnictwa działkowego.

Art. 20. 1. W przypadku zlikwidowania lub przeniesienia stałego ogrodu działkowego na inny teren przed ukończeniem terminu dzierżawy gmina i zakład pracy obowiązane są pokryć dzierżawcom szkody i straty, wynikłe z tego powodu, oraz zwrócić koszty włożone przez dzierżawców w inwestycje w wysokości umożliwiającej uprawienie działki na tym samym poziomie kultury na innym terenie.

2. W przypadku zlikwidowania lub przeniesienia czasowego ogrodu działkowego na inny teren przed zebraniem zbiorów gmina i zakład pracy obowiązane są pokryć dzierżawcom szkody i straty do wysokości wartości niezebranych plonów.

Art. 21. Nadzór fachowy nad ogrodami działkowymi, prowadzenie poradni w sprawach ogrodnictwa działkowego, popieranie prac naukowych w tym zakresie i inicjowanie akcji społecznej należy do towarzystw ogrodów działkowych, zrzeszonych w związek towarzystw ogrodów działkowych.

Art. 22. Zarządy miejskie i gminne wydają w ramach regulaminu wzorowego, opracowanego przez związek ogrodów działkowych i zatwierdzonego przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, Ministrem Ziem Odzyskanych oraz innymi właściwymi Ministrami, przepisy porządkowe o sposobie użytkowania ogrodów działkowych.

Rozdział V.

Przepisy końcowe.

Art. 23. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu, Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia.

Art. 24. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

w/z Minister Aprowizacji i Handlu:
Alfred Jaroszewicz

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin

(Dz. U. R. P. z dn. 2.VIII 1946 r. Nr 34, poz. 208)

101

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 5 czerwca 1946 r.

o uwierzytelnianiu planów i dokumentów mierniczych.

Na podstawie art. 3 pkt b) dekretu z dnia 30 marca 1945 r. o pomiarach kraju i organizacji miernictwa (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 58) zarządzam, co następuje:

§ 1. Główny Urząd Pomiarów Kraju posiada wyłączne uprawnienie uwierzytelniania planów i dokumentów mierniczych, sporządzanych w wyniku czynności pomiarowych, co nie narusza uprawnień wynikających z przepisu art. 11 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 46, poz. 454).

§ 2. Główny Urząd Pomiarów Kraju może swoje uprawnienia, określone w § 1, przekazać innym urzędom i instytucjom państwowym, które wykonują pomiary stosowane.

§ 3. Nadanie uprawnień stosownie do § 2 następuje na wniosek urzędu lub instytucji państwowej. We wniosku należy podać:

1) motywy uzasadniające konieczność uwierzytelniania planów i dokumentów mierniczych, sporządzanych przez urząd lub instytucję państwową,
2) stanowisko służbowe, do którego będzie przywiązane uprawnienie uwierzytelniania planów i dokumentów w imieniu urzędu lub instytucji.

Osoby obejmujące to stanowisko powinny odpowiadać warunkom dla pierwszej kategorii urzędników państwowych oraz posiadać wykształcenie miernicze wyższe lub średnie oraz dłuższą praktykę.

§ 4. Urzędy i instytucje, którym zostanie nadane prawo uwierzytelniania planów i dokumentów mierniczych na mocy § 2, będą podane do wiadomości publicznej przez ogłoszenie w Monitorze Polskim.

§ 5. Przepisy szczegółowe regulujące sposób wykonania przepisów §§ 2 i 3 niniejszego rozporządzenia wyda Główny Urząd Pomiarów Kraju.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

(Dz. U. R. P. z dn. 18.VI.1946 r. Nr 26, poz. 167).

102

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 27 czerwca 1946 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 maja 1946 r. o przemiale zbóż i opłatach przemiałowych.

Na podstawie art. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 paź-
Dziennik urz. nr. 8 22.8. Wielgoliński szp. 3
dziernika 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49), zmienionego dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 63), zarządzam, co następuje:

§ 1. Znosi się pobieranie na rzecz Państwa miarek za przemiał zbóż.

§ 2. W rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 maja 1946 r. o przemiale zbóż i opłatach przemiałowych (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 156) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Przedsiębiorstwa młynarskie pobierają za przemiał (przemiał zwykły) opłaty tylko w naturze (miarki) i w wysokości:
od 100 kg przemielonego zboża — 10 kg ziarna".

2) § 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 9. 1. Przedsiębiorstwa młynarskie obowiązane są prowadzić prawidłowe księgi handlowe oraz specjalne księgi przemiału z uwidocznieniem:

a) nazwiska i adresu osób, które oddały zboże do przemiału,
b) rodzajów zbóż i procentów przemiału,
c) ilości zboża przyjętego do zwykłego (§ 5) i urzędowego (§ 7) przemiału,
d) ilości zboża przyjętego do przemiału od wojska,
e) kwoty pobranych opłat przemiałowych w gotówce (§ 7),
f) rozkurzu,
g) ilości wytworzonych produktów głównych i ubocznych, stanowiących własność Państwa.

2. Przedsiębiorstwa młynarskie obowiązane są przechowywać dowody, uzasadniające księgowanie pozycji księgowych, wskazanych w ust. 1 lit. c."

3) §§ 6, 8, 11, 12 i 15 — skreśla się.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

(Dz. U. R. P. z dn. 2.VIII.1946 r. Nr 34, poz. 211).

103

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 lipca 1946 r.

w sprawie ustalenia daty, warunków i sposobu przejęcia agend, majątku i zobowiązań Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego.

Na podstawie art. 2 ust. 1 dekretu z dnia 24 kwietnia 1946 r. o przejęciu agend, majątku i zobowiązań Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 120) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Przejęcia agend, majątku i zobowiązań Centralnej Kasy Spółek Rolniczych dokona zarząd Banku Gospodarstwa Spółdzielczego.

2. Od chwili wejścia w życia niniejszego rozporządzenia aż do wykreślenia Centralnej Kasy Spółek Rolniczych z rejestru handlowego zarząd Banku Gospodarstwa Spółdzielczego uprawniony jest do dokonywania w imieniu tej Kasy wszelkich czynności, związanych z przejęciem, wobec władz, sądów i osób prywatnych.

§ 2. 1. Do czasu wykreślenia z rejestru handlowego Centralnej Kasy Spółek Rolniczych zarząd tej Kasy współdziała, w miarę potrzeby, w czynnościach przejęcia.

2. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego władze Centralnej Kasy Spółek Rolniczych nie mogą zaciągać nowych zobowiązań ani też udzielać nowych kredytów bez uprzedniej zgody zarządu Banku Gospodarstwa Spółdzielczego.

§ 3. 1. W terminie dwutygodniowym od daty wejścia w życie rozporządzenia niniejszego zarząd Banku Gospodarstwa Spółdzielczego ogłosi w „Monitorze Polskim" i w czasopiśmie spółdzielczym „Społem" o odbywającym się przejęciu i spłacie udziałów członków Centralnej Kasy Spółek Rolniczych. Spłata nastąpi w terminie dni 30 od daty ogłoszenia w „Monitorze Polskim".

2. Należności z tytułu udziałów członków Centralnej Kasy Spółek Rolniczych figurujące w bilansie tej Kasy na „Rachunku Polskim" w rozumieniu rozporządzenia Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5 października 1944 r. o czynnościach bankowych na obszarach wyzwolonych spod okupacji (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 38) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 4) ulegną spłacie bez ograniczenia, natomiast należności te figurujące na rachunkach „starych" i „okupacyjnych" będą wypłacone przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego z zachowaniem przepisów wymienionego rozporządzenia z dnia 5 października 1944 r.

3. Wypłata udziałów zgodnie z ustępem poprzedzającym nastąpi w tym przypadku, jeżeli członek Centralnej Kasy Spółek Rolniczych uregulował wszystkie swoje zobowiązania wobec Kasy z tytułu udzielonych mu kredytów, w przeciwnym razie należne członkowi udziały zostaną zaliczone na spłatę należności Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, wypłacie podlega tylko ta część udziałów, która pozostaje po zaspokojeniu roszczeń Centralnej Kasy Spółek Rolniczych.

4. Sumy, przeznaczone na spłatę udziałów członków Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, które nie zostaną podjęte w terminie określonym w ust. 1, przejmie Bank Gospodarstwa Spółdzielczego jako wierzytelności byłych udziałowców Centralnej Kasy Spółek Rolniczych i zaksięguje na specjalnych rachunkach (starym, okupacyjnym lub polskim).

5. Członek Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, który z tytułu swego udziału posiada wierzytelność do Banku Gospodarstwa Spółdzielczego, (ust. 4), może stać się członkiem Banku Gospodarstwa Spółdzielczego, jeżeli zgłosi żądanie zaliczenia swej wierzytelności na poczet udziału w Banku Gospodarstwa Spółdzielczego i podpisze stosowną deklarację członkowską. Udział taki księguje się w bilansie Banku Gospodarstwa Spółdzielczego na „Rachunku Polskim". W razie nadwyżki wierzytelności ponad zadeklarowany udział wypłata nadwyżki będzie dokonana przy zachowaniu przepisów rozporządzenia Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5 października 1944 r. o czynnościach bankowych na obszarach wyzwolonych spod okupacji (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 38) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 4). W tym przypadku na zadeklarowany udział będą zaliczone przede wszystkim należności na „Rachunku Polskim", a w dalszej kolejności, — na rachunku „starym" i „okupacyjnym".

6. W razie wystąpienia członka Banku Gospodarstwa Spółdzielczego, którego udział składa się z należności z tytułu członkostwa w Centralnej Kasie Spółek Rolniczych, udział ten podlega przerachowaniu na rachunki „stary", „okupacyjny" i „polski" stosownie do pierwotnego pochodzenia (według dat wpłaty) i może być wypłacony przy zachowaniu przepisów

rozporządzenia z dnia 5 października 1944 r. powołanego w ust. 5.

§ 4. Udział Skarbu Państwa w Centralnej Kasie Spółek Rolniczych ulegnie spłacie w sposób i na warunkach, które zostaną określone w osobnym rozporządzeniu.

§ 5. 1. Za podstawę przejęcia aktywów i pasywów Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przyjmuje się bilans zamknięcia tej Kasy na dzień 31 grudnia 1945 r., sprawdzony i zatwierdzony przez Ministra Skarbu.

2. Wszelkie operacje Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, dokonane po dniu 31 grudnia 1945 r., uważa się za operacje prowadzone na rachunek Banku Gospodarstwa Spółdzielczego.

§ 6. Przejęcie faktyczne aktywów i pasywów oraz agend Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego nastąpi najpóźniej w terminie 60 dni od daty ogłoszenia w „Monitorze Polskim" obwieszczenia, o którym mowa w § 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 7. 1. Zatwierdzony przez Ministra Skarbu protokół przejęcia (§ 6), sporządzony przez zarząd Banku Gospodarstwa Spółdzielczego wraz ze zgłoszonym do sądu rejestrowego wnioskiem zarządu Banku Gospodarstwa Spółdzielczego stanowi podstawę do wykreślenia Centralnej Kasy Spółek Rolniczych z rejestru handlowego.

2. Przedstawienie protokółu przejęcia do zatwierdzenia oraz wykreślenie Centralnej Kasy Spółek Rolniczych z rejestru handlowego powinno nastąpić w ciągu trzech miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Przepisanie tytułu własności przejmowanych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego nieruchomości oraz innych praw w księgach hipotecznych nastąpi na jednostronny wniosek zarządu Banku Gospodarstwa Spółdzielczego na podstawie zaświadczenia sądu o wykreśleniu Centralnej Kasy Spółek Rolniczych z rejestru.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Skarbu:
Daniel Kuszewski

(Dz. U. R. P. z dn. 6.VII.1946 r. Nr 29, poz. 191).

104

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 8 lipca 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1 marca 1945 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej.

Na podstawie art. 20 dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 3, poz. 13) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1 marca 1945 r. w sprawie wykonania dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 51) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Do korzystania z reformy rolnej uprawnieni są bezrolni, robotnicy i pracownicy rolni oraz drobni dzierżawcy, którzy wykonywają pracę na roli jako zawód, stanowiący główne źródło utrzymania, albo posiadają teoretyczne lub praktyczne przygotowanie do prowadzenia samodzielnego gospodarstwa rolnego".

2) § 7 skreśla się.

3) § 44 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) tereny, które wojewódzki urząd ziemski, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej władzy przemysłowej lub wyższego urzędu górniczego, uzna za niezbędne dla rozwoju istniejących zakładów przemysłowych, górniczych i hutniczych".

4) W § 44 wprowadza się nowe punkty 9), 10) i 11) w następującym brzmieniu:

„9) grunty drobnych dzierżawców rolnych, do których ma zastosowanie ustawa z dnia 18 marca 1932 r. o wykupie gruntów, podlegających ustawie w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 307),

10) grunty należące do poszczególnych nabywców z parcelacji, rozpoczętej przed wejściem w życie dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej i prawnie niezakończonej, jeżeli obszar tych gruntów nie przekracza norm, które były przewidziane w art. 50 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr 1, poz. 1), a dla gospodarstw utworzonych na podstawie art. 60 ust. 2 tej ustawy — norm wskazanych w art. 2 ust. 1 lit. e dekretu z dnia 6 wrze-

śnia 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej,

11) torfowiska o powierzchni ponad 25 ha, których grubość złoża w stanie nieodwodnionym przekracza 1 metr, jeżeli nadają się do eksploatacji przemysłowej".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *Stanisław Mikołajczyk*

(Dz. U. R. P. z dn. 2.VIII 1946 r. Nr 34, poz. 215)

105

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 19 lipca 1946 r.

w sprawie świadczeń sprzężaju na rzecz rolników.

Na podstawie art. 1 i 38 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200) w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Skarbu, Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych zarządzam, co następuje:

§ 1. W celu umożliwienia rolnikom, pozbawionym siły sprzężajnej, wykonania zbiorów i zasiewów zarządy miast i gmin wiejskich nakażą dostarczenie przymusowe do dyspozycji powiatowych rad narodowych wszystkich koni zdatnych do pracy, a będących w posiadaniu ludności miejskiej i nierolniczej na okres 5 dni w czasie zbiorów i 5 dni w czasie prac siewnych w terminie i miejscu wskazanym przez powiatowe rady narodowe.

§ 2. 1. Na podstawie pisemnego zapotrzebowania powiatowych rad narodowych, wskazującego ilość niezbędnych koni z uprzężą, miejsce i czas ich dostarczenia oraz imię i nazwisko rolników, którym konie mają być przydzielone, zarządy miast i gmin wiejskich nakażą wykonanie świadczenia każdemu właścicielowi z osobna w ten sposób, by konie wraz z uprzężą były dostarczone przez właścicieli wprost do rolników, wskazanych w zapotrzebowaniu powiatowej rady narodowej.

2. Nakaz świadczenia winien zawierać:

a) nazwisko, imię i miejsce zamieszkania właściciela koni,

b) ilość koni wraz z uprzężą przeznaczonych do świadczeń,

c) w jakich dniach ma być wykonana praca,

d) imię, nazwisko oraz miejsce zamieszkania rolnika, któremu konie zostaną przydzielone,

e) cenę przeciętnego dziennego wynagrodzenia za pracę koni.

3. Z każdego nakazu świadczenia winien być sporządzony i przechowany odpis.

§ 3. W stosunku do miasta stołecznego Warszawy otrzymane zapotrzebowanie powiatowa rada narodowa kieruje do zarządu m. s. Warszawy.

§ 4. Wykonanie świadczenia przez właściciela koni winno być stwierdzone przez miejscowego sołtysa na podstawie oświadczenia rolnika, korzystającego ze świadczenia.

§ 5. 1. Po dokonaniu pracy rolnik ma obowiązek dostarczyć konie z uprzężą z powrotem właścicielowi.

2. Przez cały czas świadczeń rolnik ma obowiązek żywić konie według norm dla ciężko pracujących oraz jest odpowiedzialny za stan koni i uprzęży. Właścicielowi koni przysługuje prawo do odszkodowania za straty powstałe z winy korzystającego ze świadczenia.

§ 6. 1. Nadto właścicielowi koni przysługuje prawo do wynagrodzenia pieniężnego od korzystającego ze świadczeń rolnika za każdy dzień świadczenia według cen ustalonych przez organa wystawiające nakazy świadczeń nie przekraczających jednak równowartości 15 kg żyta za jeden dzień świadczenia. Wynagrodzenie ma być uiszczone przez rolnika niezwłocznie po wykorzystaniu sprzężaju.

2. Właścicielom koni, którzy osobiście doglądają swych koni podczas dokonywania świadczeń, nie przysługuje prawo domagania się od rolnika dodatkowego wynagrodzenia.

§ 7. Pierwszeństwo do korzystania ze świadczeń sprzężaju posiadają:

a) gospodarstwa, których właściciele lub członkowie ich rodzin brali czynny udział w walce z okupantem o Polskę demokratyczną,

b) gospodarstwa, których właściciele lub członkowie ich rodzin odbywają czynną służbę w Wojsku Polskim.

§ 8. Formacje wojskowe oraz instytucje rządowe, samorządowe i użyteczności publicznej

wolne są od obowiązku świadczeń, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 9. Uchylanie się od obowiązku świadczeń nakazanych niniejszym rozporządzeniem będzie karane w myśl art. 92 ustawy o powszechnym

(Dz. U. R. P. z dn. 14.VIII 1946 r. Nr 35, poz. 221)

obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200).

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 30 czerwca 1947 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

106

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA i REFORM ROLNYCH

z dnia 19 lipca 1946 r.

o obowiązku sąsiedzkiej pomocy wzajemnej w gospodarstwach rolnych.

Na podstawie art. 1 i 38 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200) w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Skarbu, Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych zarządzam, co następuje:

§ 1. Dla zabezpieczenia wykonania zbiorów i zasiewów w gospodarstwach rolnych, wymienionych w § 4, ustanawia się obowiązek sąsiedzkiej pomocy wzajemnej.

§ 2. Obowiązkowi udzielania sąsiedzkiej pomocy podlegają wszystkie gospodarstwa rolne, rozporządzające sprzężajem, narzędziami rolniczymi lub siłą roboczą — zasadniczo po przeprowadzeniu niezbędnych robót przy zbiorach i zasiewach we własnym gospodarstwie, prócz przypadków przewidzianych w § 3 niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Gminne rady narodowe są uprawnione wyjątkowo, w przypadkach stwierdzenia konieczności zarządzić na terenie swoich gmin, oddzielnych gromad lub pojedyńczych gospodarstw obowiązek sąsiedzkiej pomocy nawet przed ostatecznym wykonaniem prac przy zbiorach i zasiewach w gospodarstwach świadczących pomoc. W takim przypadku czas pracy związany z pomocą sąsiedzką nie powinien przekraczać trzeciej części czasu pracy we własnym gospodarstwie (1 dzień na 3).

§ 4. Do korzystania z sąsiedzkiej pomocy mają prawo:

a) wszystkie gospodarstwa rolne powstałe w wyniku wykonywania reformy rolnej,
b) gospodarstwa, które wskutek zniszczeń dokonanych przez okupanta lub działań wojennych nie są w stanie własnymi siłami dokonać zbiorów i zasiewów,
c) gospodarstwa repatriowanych obywateli polskich,
d) gospodarstwa, w których brak sił męskich został spowodowany skutkiem działań wojennych.

§ 5. Pierwszeństwo do korzystania z sąsiedzkiej pomocy wzajemnej posiadają:

a) gospodarstwa, których właściciele lub członkowie ich rodzin brali czynny udział w walce z okupantem o Polskę demokratyczną,
b) gospodarstwa, których właściciele lub członkowie ich rodzin odbywają czynną służbę w Wojsku Polskim.

§ 6. Konieczność udzielenia pomocy sąsiedzkiej stwierdza i o jej rozmiarach decyduje wójt bądź starosta powiatowy w porozumieniu z przewodniczącym gminnej lub powiatowej rady narodowej:

a) z inicjatywy własnej,
b) na wniosek ubiegających się o tę pomoc, zaopiniowany przez miejscowe koło Związku Samopomocy Chłopskiej (nawet w przypadku, gdy właściciel gospodarstwa nie należy do Związku Samopomocy Chłopskiej),
c) na wniosek agronoma gminnego.

Związek Samopomocy Chłopskiej ma prawo wystąpienia z wnioskami o udzielenie pomocy sąsiedzkiej całym grupom gospodarstw (np. gospodarstwom powstałym na terenie rozparcelowanego majątku).

§ 7. Wyznaczenie gospodarstw rolnych, mających udzielić pomocy, w szczególności ustalenie, jakim gospodarstwom, jaki rodzaj i jaka pomoc mają być udzielone przez świadczącego, dokonuje przewodniczący gminnej rady narodowej po zasięgnięciu opinii agronoma gminnego i miejscowego koła Związku Samopomocy Chłopskiej.

§ 8. Zarządzenie pomocy sąsiedzkiej przez przewodniczącego gminnej rady narodowej winno mieć miejsce jedynie w przypadkach istotnie koniecznych, wynikających z potrzeby wykonania zbiorów i zasiewów.

§ 9. W przypadku, gdy gmina uległa zniszczeniu w takich rozmiarach, że pomoc sąsiedzka w ramach gminy okaże się nie wystarczająca,

— gminna rada narodowa może zwrócić się do powiatowej rady narodowej z prośbą o pomoc. Przewodniczący powiatowej rady narodowej w porozumieniu ze starostą, z zarządem powiatowym Związku Samopomocy Chłopskiej i przedstawicielami gminnych rad narodowych zdecyduje o udzieleniu pomocy sąsiedzkiej i ustali sposób, rozmiar i porządek niesienia pomocy, którą gminy sąsiednie winny udzielić gminie zniszczonej.

§ 10. Za udzielenie pomocy sąsiedzkiej obowiązane są gospodarstwa o powierzchni do 2 ha do zwrotu wyżywienia (w naturze) dla pracujących i paszy dla inwentarza żywego według norm, nie wykraczających poza faktyczne zużycie i ustalonych przez gminną radę narodową. Gospodarstwa o powierzchni wyżej 2 ha mogą być ponadto zobowiązane przez gminną radę narodową do uiszczenia opłat w wysokości nie przekraczającej równowartości 1/2 q żyta za całkowitą uprawę 1 ha ziemi.

§ 11. Uchylanie się od obowiązku świadczeń nakazanych niniejszym rozporządzeniem będzie karane w myśl art. 92 ustawy o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200).

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 30 czerwca 1947 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

(Dz. U. R. P. z dn. 14.VIII 1946 r. Nr 35, poz. 222)

107

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA i REFORM ROLNYCH

z dnia 30 lipca 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych w sprawie urzędowego badania co do włośni dzików i świń na terenie Ziem Odzyskanych.

Na podstawie art. 7 i 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 60, poz. 454) zmienionego ustawą z dnia 1 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 132) oraz w związku z art. 2 pkt e) i art. 4 dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 295) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na obszarze województwa gdańskiego i okręgów: mazurskiego, Pomorza Zachodniego, Śląska Opolskiego oraz Śląska Dolnego, a także na obszarze powiatów włączonych do województw: białostockiego, pomorskiego i poznańskiego, a położonych na zachód i na północ od granic Rzeczypospolitej Polskiej z 1939 roku, wprowadza się obowiązek urzędowego badania co do włośni dzików, a także świń, poddawanych ubojowi w celu spożycia we własnym gospodarstwie domowym.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

(Dz. U. R. P. z dn. 22.VIII 1946 r. Nr 37 poz. 230).

108

ZARZĄDZENIE
PREZESA GŁÓWNEGO URZĘDU POMIARÓW KRAJU

z dnia 8 lipca 1946 r.

o przepisach szczegółowych uwierzytelniania planów i dokumentów mierniczych przez urzędy i instytucje państwowe, wykonywujące pomiary stosowane.

Na podstawie § 5 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 czerwca 1946 r., o uwierzytelnianiu planów i dokumentów mierniczych (Dz. U. R. P. Nr 26/46 r., poz. 167) zarządza się co następuje:

§ 1. Urzędy lub instytucje państwowe uprawnione do uwierzytelniania planów i dokumentów mierniczych obowiązane są do:

1. prowadzenia specjalnego dziennika wydanych planów i dokumentów mierniczych,

2. prowadzenia przejściowych archiwów odrysów i odpisów wydanych planów i dokumentów mierniczych,

3. przekazywania akt i operatów pomiarowych wydanych planów i dokumentów mierniczych w okresach rocznych do miejscowego archiwum mierniczego:

urzędy i instytucje na szczeblu powiatowym — do archiwum powiatowych referatów pomiarów, na szczeblu wojewódzkim — do archiwów wydziałów pomiarów urzędów wojewódzkich, zaś urzędy i instytucje centralne — do Głównego Archiwum Mierniczego w Głównym Urzędzie Pomiarów Kraju.

§ 2. Uwierzytelnianie planów i dokumentów mierniczych dokonuje się przez zaopatrzenie ich: datą wydania dokumentu, numerem kolejnym wpisu do księgi wydanych dokumentów, podpisem uprawnionego z powołaniem się na § 2 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 czerwca 1946 r. o uwierzytelnianiu planów i dokumentów mierniczych (Dz. U. R. P. Nr 26/46 r., poz. 167), o ile uwierzytelnianie dokonuje się na tej podstawie oraz odciskiem pieczęci z godłem państwa danego urzędu lub instytucji.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

Prezes:
Prof. inż. Jan Piotrowski

(Monitor Polski Nr 69 z dn. 1.VIII.1946 r.).

109

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 20 lipca 1946 r.

(Nr OR/1/I/10/1).

Wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu

w sprawie wynagrodzenia nauczycieli szkół rolniczych za godziny nadliczbowe.

Wynagrodzenie za nauczanie lub pełnienie innych czynności w godzinach nadliczbowych, tj. przekraczających obowiązkowy wymiar godzin nauczania, ustala się dla nauczycieli etatowych i kontraktowych według zasad niniejszego zarządzenia:

1. Wynagrodzenie za godziny nadliczbowe wypłaca się za okres, w którym czynności były wykonywane. Jednakże jeżeli:
   a) nauczanie względnie pełnienie innych czynności w godzinach nadliczbowych trwa przez pełne dwa półrocza nauki szkolnej, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe wypłaca się przez 12 miesięcy;
   b) zajęcia te trwają przez pełne półrocze nauki szkolnej, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe wypłaca się przez 6 miesięcy;
   c) zajęcia te trwają przez okres co najmniej 5 lub więcej pełnych miesięcy, lecz nie przez dwa pełne półrocza nauki szkolnej, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe wypłaca się przez liczbę miesięcy o jeden większą od liczby miesięcy, w ciągu których zajęcia te trwały.

2. Nauczycielowi, który rozpoczął lub zakończył zajęcia w środku miesiąca, należy za każdy dzień tego miesiąca wypłacić 1/30 stawki miesięcznej.

3. Wynagrodzenie za 11 i 12 miesiąc (pkt. 1 lit. a) i wynagrodzenie za miesiąc dodatkowy (pkt. 1, lit. b i c) określa się przy uwzględnieniu średniej miesięcznej liczby godzin nadliczbowych w okresie czasu, w ciągu którego nauczyciel był zatrudniony.

4. Wysokość stawki miesięcznej za 1 godzinę nadliczbową w tygodniu wynosi:
   a) dla nauczycieli gminnych szkół rolniczych, nauczycieli przedmiotów zawodowych w powiatowych szkołach gospodarstwa wiejskiego bez pełnych kwalifikacji i nauczycieli przedmiotów ogólno-kształcących w powiatowych szkołach gospodarstwa wiejskiego . . . . 60 zl
   b) dla nauczycieli powiatowych szkół gospodarstwa wiejskiego przedmiotów zawodowych z pełnymi kwalifikacjami, dla nauczycieli gimnazjów i liceów z niepełnymi kwalifikacjami i nauczycieli przedmiotów ogólno - kształcących w gimnazjach i liceach . . . . . 80 „
   c) dla nauczycieli gimnazjów i liceów z pełnymi kwalifikacjami z przedmiotów zawodowych . . . . . 100 „
   d) dla instruktorów w szkołach rolniczych . . . . 60 „

5. Wynagrodzenie za godziny nadliczbowe płatne jest z góry, o ile są przydzielone nauczycielowi na dany rok szkolny na podstawie

ustalonego z góry i zatwierdzonego podziału czynności grona nauczycielskiego.

Wynagrodzenie za godziny nadliczbowe płatne jest z dołu o ile okres trwania tych godzin nie może być z góry ustalony (np. za godziny nadliczbowe, wynikające z powierzenia zastępstw osób chorych lub urlopowanych).

6. Nauczyciele szkół rolniczych otrzymują wynagrodzenie w wysokości 100 zł miesięcznie za każdą z następujących czynności:

a) za opiekę wychowawczą nad klasą,
b) za opiekę nad jednym gabinetem (botanicznym, chemicznym, przyrodniczym lub innym),
c) za opiekę nad organizacją uczniowską,
d) za prowadzenie biblioteki.

7. Nauczyciele szkół rolniczych, którzy spełniają czynności związane z prowadzeniem gospodarstwa szkolnego, otrzymują wynagrodzenie w wysokości 250 zł miesięcznie.

Za czynności, związane z zarządem internatów lub czynności wychowawców młodzieży w internatach, otrzymują wynagrodzenie w wysokości 500 zł miesięcznie.

8. Nauczyciele, wykonujący czynności związane z praktycznym szkoleniem kandydatów na nauczycieli, otrzymują miesięcznie wynagrodzenie jak za 4 godziny nadliczbowe według stawek dla nauczycieli gminnych szkół rolniczych.

9. Lekarze i dentyści szkolni za opiekę higieniczno - lekarską otrzymują miesięcznie 100 zł za każdą godzinę pracy tygodniowo.

Minister:
St. Mikołajczyk

110

OKÓLNIK Nr 14

z dnia 15 lipca 1946 r.

(Nr. UR/2. I. 1/72)

w sprawie przydziału gruntów na tworzenie internatów szkolnych i dla przedszkoli.

W związku z wszczynaną przez Ministerstwo Oświaty akcją w przedmiocie przydziału gruntów, między innymi, na potrzeby internatów i przedszkoli ustala się następujące normy przydziału gruntów na cele powyższe:

1) na potrzeby internatów pod zabudowania, boiska sportowe i uprawę warzyw dla internatu do 1 ha. Przydział gruntu na potrzeby internatów wtedy tylko może być dokonywany, o ile kwestia utworzenia internatu nie będzie bogła być rozwiązana w ramach przydziału dla szkół stosownie do okólnika Nr 11 z dnia 6-go czerwca 1946 r.
2) Na potrzeby przedszkoli — 1/4 do 1/2 ha gruntu w miejscu wyjątkowo spokojnym zdala od ruchliwych dróg i o ile można osłoniętym od wiatrów.

Przydział gruntów na cele wyżej wskazane może być dokonywany tylko w miarę istniejących możliwości w sposób ustalony w przytoczonym okólniku Nr 11 z dnia 6 czerwca 1946 r.

Minister:
St. Mikołajczyk

111

OKÓLNIK Nr 15

z dnia 15 lipca 1946 r.

(Nr OR/1/I/4/5).

w sprawie organizacji roku szkolnego 1946/47 w szkołach rolniczych, podległych Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych.

1. Gminne szkoły rolnicze.

a) Poczynając od roku szkolnego 1946/47 wszystkie męskie i żeńskie gminne szkoły rolnicze prowadzi się jako dwuletnie, połączone z gospodarstwem rolnym. Gminne szkoły rolnicze są zasadniczo bezinternatowe. Nauka w każdej klasie trwa jeden rok, rozpada się na dwa półrocza i obejmuje naukę szkolną oraz zorganizowaną praktykę zawodową, połączoną z pracą samokształceniową młodzieży. Nauka szkolna odbywa się w każdej klasie w ciągu

pierwszego półrocza, rozpoczyna się 15 października jednego roku kalendarzowego i kończy się 31 marca roku następnego. Praktyka zawodowa odbywa się w każdej klasie w ciągu drugiego półrocza, rozpoczyna się 1 kwietnia i kończy się 14 października tego samego roku kalendarzowego.

Promocję do klasy II-ej otrzymują ci uczniowie, którzy ukończyli z wynikiem pomyślnym naukę w klasie I-ej włącznie z odbyciem praktyki zawodowej.

W tych okolicach, dla których roczny okres nauki jest szczególnie dogodny można za zezwoleniem Ministerstwa przeprowadzić pełny kurs nauki w ciągu jednego roku, w terminach od 15 września 1946 r. do końca czerwca 1947 r., z uwzględnieniem w okresie letnim zorganizowanej praktyki.

b) W tych gminnych szkołach rolniczych, w których obecnie odbywa się nauka całoroczna, zasadniczo uruchamia się w roku 1946/47 tylko pierwszą klasę. Klasę drugą można uruchomić wówczas, gdy w roku szkolnym 1945/46 nie został ukończony kurs nauki lub gdy do szkoły zgłosi się odpowiednia ilość młodzieży starszej, która pragnie kontynuować naukę, rozpoczętą w jakiejkolwiek szkole rolniczej. Tego rodzaju kandydatów należy przyjmować na podstawie odpowiednich zaświadczeń lub egzaminu sprawdzającego, który przeprowadza rada pedagogiczna szkoły w zakresie własnej kompetencji.

c) W tych gminnych szkołach rolniczych, w których dotychczas obowiązywał dwuzimowy kurs nauki, prowadzi się w roku szkolnym 1946/47 naukę w obydwu klasach.

Do klasy drugiej przyjmuje się tych uczniów, którzy ukończyli z wynikiem pomyślnym naukę w czasie pierwszego okresu zimowego i wykonali w okresie przerwy międzyzimowej prace, zlecone przez szkołę.

d) W tych ośrodkach szkolnych, w których brak jest warunków dla zrealizowania pełnego programu gminnej szkoły rolniczej, należy prowadzić przeszkolenie okolicznej młodzieży przy pomocy krótko-terminowych kursów. Wytyczne programowe, względnie programy tych kursów, będą nadesłane oddzielnie.

e) Warunkiem przyjęcia do gminnej szkoły rolniczej jest zasadniczo ukończenie pełnej szkoły powszechnej III-go stopnia oraz ukończenie 15-tu lat życia, ze względu jednak na to, że obecnie na wsi znajduje się takich szkół niewiele, zezwala się w roku szkolnym 1946/47 przyjmować do gminych szkół rolniczych młodzież z ukończoną szkołą powszechną I-go stopnia.

2. Powiatowe szkoły gospodarstwa wiejskiego.

a) Męskie i żeńskie powiatowe szkoły gospodarstwa wiejskiego prowadzi się jako roczne o ciągłym kursie nauki, połączone z gospodarstwem rolnym i internatem. Na terenach województw zachodnich mogą być zakładane dwuletnie o takiej samej organizacji wewnętrznej i organizacji roku szkolnego jak w gminnych szkołach gospodarstwa wiejskiego, lecz połączonych z internatami.

W powiatowych rocznych szkołach nauka rozpoczyna się 15 stycznia i kończy się 15-go grudnia tego samego roku kalendarzowego. Terminy początku i końca nauki szkolnej i zorganizowanej praktyki w dwuletnich powiatowych szkołach gospodarstwa wiejskiego odpowiadają właściwym terminom gminnych szkół rolniczych.

b) W tych rocznych szkołach powiatowych, w których nauka rozpoczęła się przed 15 stycznia 1946 r. należy ją prowadzić nie krócej niż przez przeciąg 11 miesięcy. Czas między terminami zakończenia nauki w 1946 r. a rozpoczęciem nauki 15 stycznia 1947 r., zależnie od jego długości, należy przeznaczyć na urlopy nauczycielskie, dodatkowe lub uzupełniające kursy dla młodzieży, wzgl. wykorzystać w inny sposób, zależnie od uznania Wydziału Oświaty Rolniczej, działającego w porozumieniu z kierownictwem zainteresowanej szkoły.

W tych rocznych szkołach powiatowych, w których nauka rozpoczęła się po 15 stycznia 1946 r. należy ją zakończyć 22-go grudnia 1946 r.

c) Czas nauki w powiatowych rocznych szkołach gospodarstwa wiejskiego dzieli się na dwa półrocza, a każde półrocze na dwa okresy. Nauka szkolna poszczególnych półroczy i okresów przypada w następujących terminach:

I półrocze		II półrocze	
I okres	II okres	I okres	II okres
15.I. do 31.III.	1.IV. do 30.VI.	1.VII. do 30.IX	1.X. do 15.XII.

d) W powiatowych szkołach gospodarstwa wiejskiego należycie zorganizowanych, posiadających dobrze przygotowane i skompletowane grono nauczycielskie oraz odpowiednie pomieszczenia, można po uzgodnieniu z Ministerstwem Rolnictwa i R. R. zakładać dla absolwentów tych szkół kursy uzupełniające o specjalnym kierunku lub t. zw. nastawieniu programowym, odpowiadającym potrzebom regionu szkoły. W tych wypadkach, o ile pojawi się w terenie zapotrzebowanie na większą ilość pracowników pewnej specjalności, należy złożyć wniosek o przekształcenie powiatowej szkoły rolniczej na szkołę o określonej specjalności.

e) Do powiatowych szkół gospodarstwa wiejskiego przyjmuje się młodzież z ukończoną szkołą powszechną III-go stopnia organizacyjnego, liczącą dla chłopców nie mniej niż 17, a dla dziewcząt nie mniej niż 16 ukończonych lat życia.

W tych okolicach, w których uzyskanie pełnego przygotowania w zakresie szkoły powszechnej nie będzie możliwe, zezwala się na przyjmowanie w roku szkolnym 1946/47 młodzieży, mającej ukończoną szkołę powszechną II-go stopnia lub odpowiadające jej przygotowanie.

Pierwszeństwo w przyjmowaniu do powiatowych szkół gospodarstwa wiejskiego należy dawać kandydatom i kandydatkom wykazującym czynną postawę i aktywne ustosunkowanie się do pracy społeczno-rolniczej.

3. Gimnazja i licea gospodarstwa wiejskiego.

a) Rok szkolny w męskich i żeńskich gimnazjach i liceach ogólnorolniczych oraz o określonej specjalności jak ogrodniczych, hodowlanych itp. trwa od 15 września 1946 r. do 15 czerwca 1947 r. dzieli się na dwa półrocza, a każde półrocze ma dwa okresy.

Poszczególne okresy nauki szkolnej trwają:

Poszczególne okresy nauki szkolnej trwają

I półrocze		II półrocze	
I okres	II okres	I okres	II okres
15. IX. do 15. XI.	16. XI. do 31. I.	1. II. do 15. IV.	16. IV. do 15. VI.

Nauka szkolna po przerwie wakacyjnej rozpoczyna się 15.IX. Terminy przerw w nauce szkolnej w ciągu roku będą załatwione osobnymi zarządzeniami.

b) W czasie przerwy wakacyjnej uczniów i uczennice obowiązuje odbycie co najmniej 6-tygodniowej praktyki zawodowej. Wymieniona praktyka winna w możliwym stopniu nosić charakter praktyki zorganizowanej.

Każdy z uczniów powinien przynajmniej w ciągu jednego sezonu odbyć praktykę przy pracach żniwnych oraz przy uprawie roli pod siew i przy siewie ozimin.

c) Wymienione terminy są również obowiązujące dla kursów wstępnych do liceów rolniczych. Kursy te można prowadzić jedynie za zgodą Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

4. Wszelkie zmiany w zakresie zakładania nowych oraz zamykania lub przekształcania obecnie istniejących szkół rolniczych można przeprowadzić jedynie za zgodą Ministerstwa.

5. Sprawy, dotyczące organizacji i programów nauki wymienionych szkół będą załatwione oddzielnym zarządzeniem.

Minister:

St. Mikołajczyk

112

OKÓLNIK Nr 16

z dnia 31 lipca 1946 r.

(Nr GM/1-I. 5/54)

w sprawie koordynacji prac instytucji podległych resortowi Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Wykonywane w poszczególnych działach rolnictwa przez instytucje podległe resortowi Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych prace muszą tworzyć zsynchronizowaną całość. Poszczególne programy, plany prac i ich realizacja winny być skoordynowane w czasie i przestrze-

ni z uwzględnieniem potrzeb i możliwości ogólnych Państwa, jako też i terenowych.

Za skoordynowanie prac na odcinku wojewódzkim i powiatowym, wykonywanych przez ogniwa instytucji podległych resortowi Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, odpowiedzialni są prezesi właściwych wojewódzkich urzędów ziemskich, jako stali delegaci Ministra. Funkcja ta nie może być przelewana na inną osobę zastępczo.

W związku z powyższym:

1. a) Prezesi W. U. Z. niezwłocznie utworzą Komisje koordynacyjne. W skład komisji wejdą kierownicy poszczególnych Wojewódzkich ogniw i instytucji podległych resortowi Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych. Na posiedzenie komisji koordynacyjnej powinni być zapraszani przedstawiciele instytucji niepodległych Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych, lecz związanych z problemem rolnictwa.

b) Prezesi W. U. Z. będą przewodniczyć komisjom koordynacyjnym. Zadaniem prezesów W. U. Z. będzie zsynchronizowanie wszelkich zamierzeń w dziedzinie rolnictwa na terenie ich działania, oraz skoordynowanie prac realizujących zsynchronizowane zamierzenia. Zamierzenia lub ich wykonanie nieuzgodnione między zainteresowanymi instytucjami prezesi W. U. Z. prześlą do decyzji Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych. w wypadkach wielkiej wagi, realizacja nieuzgodnionego zamierzenia może być na okres dni siedmiu wstrzymana. W tym terminie Prezes W. U. Z. musi uzyskać decyzję Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

c) Prezesi W. U. Z. zawiadamiać będą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych oraz właściwego wojewodę o terminach posiedzeń z jednoczesnym zgłoszeniem porządku dziennego obrad.

d) Prezesi W. U. Z. każdorazowo nadeślą Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych, nie później jak po tygodniu, sprawozdanie z odbytego posiedzenia komisji koordynacyjnej z omówieniem postępu koordynacji na ich terenie działania i niedomagań w tym zakresie.

e) Posiedzenia komisji koordynacyjnej z reguły winny odbywać się raz na miesiąc — ponadto mogą być one zwoływane w wypadkach potrzeby niezwłocznego rozstrzygnięcia ważnych zagadnień. Wniosek o zwołanie komisji może złożyć przewodniczącemu instytucja zainteresowana.

2. a) Prezesi W. U. Z. brać będą udział w konferencjach zwoływanych przez poszczególne wojewódzkie ogniwa instytucji podległych Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych. W związku z tym ogniwa powyższych instytucji zawiadamiać będą właściwego prezesa W. U. Z. o dniu konferencji z przedłożeniem porządku dziennego obrad.

b) Prezesi właściwych W. U. Z. mają prawo zgłaszać do porządku dziennego obrad sprawy ważkie, z punktu widzenia resortu, niecierpiące zwłoki.

c) Prezesi sygnalizują danej instytucji jakie zagadnienia muszą ulec wewnętrznej koordynacji oraz zewnętrznemu zsynchronizowaniu z zamierzeniami i pracami innych instytucji podległych resortowi Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

d) Prezesi W. U. Z. czuwają aby układane przez poszczególne instytucje programy, plany prac i ich realizacja były zgodne z ustawami i dekretami Ciał Ustawodawczych oraz zarządzeniami i instrukcjami Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

3. W celu przeprowadzenia właściwej koordynacji prac oraz wydawania Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych opinii o jej przebiegu, wojewódzkie ogniwa instytucji podległych obowiązane są nadsyłać właściwemu prezesowi W. U. Z. odpisy wszelkich sprawozdań okresowych, które są kierowane przez te instytucje do swoich central lub Ministerstwa.

4. W celu skuteczniejszego zsynchronizowania prac instytucji podległych Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych prezesi W. U. Z. powinni zapoznawać się w terenie z przebiegiem prac poszczególnych instytucji.

5. Funkcje koordynacji prezesi W. U. Z. przeprowadzają osobiście jako stali delegaci Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, o czym była mowa wyżej. Wykonanie natomiast techniczne gromadzenia i szykowania potrzebnych materiałów dla celów koordynacyjnych prezesi W. U. Z. zlecą odpowiedniej komórce w podległym im urzędzie.

Minister:
St. Mikołajczyk

113

PISMO OKÓLNE

z dnia 21 maja 1946 r.

(Nr UR/4. I. 1/9)

w sprawie przekazania stałych archiwów Głównemu Urzędowi Pomiarów Kraju.

Załączając odpis pisma Głównego Urzędu Pomiarów Kraju z dnia 29.IV. 46 r. L. dz. AO. II-2, w sprawie przekazania archiwów mierniczych, znajdujących się w Wojewódzkich wzgl. Powiatowych Urzędach Ziemskich, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych stosownie do art. 3

pkt. 1 dekretu z dnia 30 marca 1945 r. (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 11, poz. 58 i Nr 24, poz 144) o pomiarach kraju i organizacji miernictwa, oraz § 3 i § 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 20, poz. 112) zarządza:

Wojewódzki Urząd Ziemski przekaże stałe archiwum miernicze — Wydziałowi Pomiarów Urzędu Wojewódzkiego, względnie o ile jakie archiwa znajdują się w Powiatowych Urzędach Ziemskich — Referatom Pomiarów w Starostwach Powiatowych, jako urzędom podległym Głównemu Urzędowi Pomiarów Kraju.

Przekazaniu podlegają: pierworysy, mapy, plany, fotplany, odrysy na kalkach, matryce do światłokopii, wszelkie akta techniczne i operaty obliczeniowe oraz niezbędne do prowadzenia archiwum specjalne urządzenia archiwalne (szafy do map, planów, akt technicznych), pochodzące z archiwów Wojewódzkiego i Powiatowych Urzędów Ziemskich, jak również i innych archiwów przejętych w okresie organizowania się Urzędów Ziemskich po zakończeniu działań wojennych.

Przekazywać należy plany i operaty pomiarowe sporządzone w wyniku przebudowy ustroju rolnego:

a) na terenach objętych katastrem — po zakończeniu przebudowy t. j. po zamknięciu postępowania scaleniowego, zakończeniu postępowania przy znoszeniu służebności i t. p.,

b) na terenach nieobjętych katastrem — po zamknięciu postępowania scaleniowego i przeprowadzeniu regulacji hipotecznych; przy znoszeniu służebności i podziale wspólnot — po zaprojektowaniu odpowiednich wpisów do tabel likwidacyjnych (akt nadawczych) i ksiąg hipotecznych.

Plany i operaty techniczno - pomiarowe w trakcie opracowania projektów urządzeń rolnych, pozostają w archiwach przejściowych Wojewódzkiego Urzędu Ziemskiego, aż do ich definitywnego zakończenia i przeprowadzenia wszelkich czynności formalno-prawnych.

Po całkowitym zakończeniu prac — plany i operaty techniczno-pomiarowe będą przekazywane archiwum Wydziału Pomiarów Urzędu Wojewódzkiego w okresach rocznych przed 1 stycznia każdego roku.

Nie podlegają przekazaniu: akta postępowania formalno-prawnego, akta, dotyczące klasyfikacji gruntów w związku z przebudową ustroju rolnego (rejestry pomiarowo-szacunkowe i plany klasyfikacyjne) klasyfikacji względnej.

Przekazanie archiwów winno nastąpić w okresie między 15 czerwca a 15 sierpnia r. b. na podstawie szczegółowych protokółów zdawczo-odbiorczych, po uprzednim uzgodnieniu tych spraw między Wydziałem Techniczno-Pomiarowym Wojewódzkiego Urzędu Ziemskiego a Wydziałem Pomiarów Urzędu Wojewódzkiego.

Do przekazania archiwum i wszelkich czynności z tym związanych jak również podpisania protokółu zdawczo-odbiorczego upoważnia się Naczelnika Wydziału Techniczno-Pomiarowego, który może wyznaczać zastępców i potrzebnych mu pracowników.

O ile archiwum znajduje się w Powiatowym Urzędzie Ziemskim, Naczelnik Wydziału może upoważnić delegowanego urzędnika do przekazania w jego zastępstwie archiwum — Referatowi Pomiarów w Starostwie Powiatowym.

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, Wojewódzkie i Powiatowe Urzędy Ziemskie są uprawnione do bezpłatnego korzystania dla celów urzędowych z przekazanego materiału archiwalnego, jak również do wykonywania potrzebnych odrysów i odpisów przy pomocy własnego personelu.

Za wykonanie odrysów i odpisów przez personel urzędów podległych Głównemu Urzędowi Pomiarów Kraju, będą pobierane opłaty w wysokości kosztów własnych.

W związku z pracami związanymi z założeniem katastru gruntowego na terenie całego Państwa, delegowani pracownicy Głównego Urzędu Pomiarów Kraju i podległych mu urzędów mają prawo do bezpłatnego korzystania również i z materiału archiwalnego znajdującego się czasowo w archiwach przejściowych Wojewódzkich i Powiatowych Urzędów Ziemskich.

Minister:
St. Mikołajczyk

114

PISMO OKÓLNE

z dnia 26 czerwca 1946 r.

(Nr UR/2. I. 1/103).

w sprawie akcji osiedleńczej ludności rolniczej i akcji osadnictwa rolniczego na terenach odzyskanych.

W ślad za pismami z dn. 10.V. 1946 r. i z dn. 4.VI. 1946 r. Nr UR/2. I. 1/103 w wymienionej sprawie Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych przesyła w załączeniu do wiadomości Wojewódzkich i podległych im Powiatowych Urzędów Ziemskich „Regulamin Rad Społecznych Osadnictwa Spółdzielczo-Parcelacyjnego".

Dyrektor Departamentu:
Inż. A. Szczerba

Załącznik:

REGULAMIN

Rad Społecznych osadnictwa spółdzielczo-parcelacyjnego.

I. Rada Społeczna osadnictwa spółdzielczo-parcelacyjnego przy Ministerstwie Ziem Odzyskanych.

§ 1.

Celem współdziałania z Rządem w zakresie spraw osadnictwa na Ziemiach Odzyskanych, realizowanego za pośrednictwem spółdzielni parcelacyjno-osadniczych powołuje się przy Ministerstwie Ziem Odzyskanych Radę Społeczną Osadnictwa Spółdzielczo-Parcelacyjnego.

W skład Rady wchodzą przedstawiciele Ministerstwa Ziem Odzyskanych, Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, Państwowej Rady Spółdzielczej, Zarządu Głównego Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P., Związku Samopomocy Chłopskiej, Związku Młodzieży Wiejskiej „Wici", Związku Walki Młodych, Organizacji Młodzieży Tur i Związku Nauczycielstwa Polskiego.

Rada może dokooptować w charakterze stałych członków przedstawicieli innych władz i organizacyj społecznych.

Przedstawiciele władz państwowych wchodzą do Rady z głosem doradczym.

Mandat członka Rady trwa aż do odwołania przez delegującą go organizację, względnie do opuszczenia stanowiska urzędowego, z tytułu którego dany członek wchodził w skład Rady.

Obok stałych członków Rady można zaprosić do obrad z głosem doradczym osoby, których współpraca z uwagi na wybitną znajomość problemów osadnictwa, rolnictwa i ruchu spółdzielczego — jest szczególnie pożądana.

§ 2.

Do kompetencji Rady należy:

a) ustalanie wytycznych odnośnie akcji osadnictwa spółdzielczo-parcelacyjnego,
b) koordynowanie inicjatywy organizacji społecznych z zamierzeniami Rządu w powyższym zakresie,
c) opiniowanie projektów ustawodawczych, dotyczących osadnictwa spółdzielczo-parcelacyjnego,
d) powoływanie terenowych (wojewódzkich i powiatowych) Rad Społecznych osadnictwa spódzielczo-parcelacyjnego, wydawanie obowiązujących je instrukcji, regulaminów i zarządzeń oraz nadzór i kontrola działalności tych Rad,
e) popularyzacja idei osadnictwa, ze szczególnym uwzględnieniem osadnictwa spółdzielczo-parcelacyjnego,
f) organizowanie kursów i wykładów celem utworzenia kadr instruktorskich,
g) staranie o uzyskanie kredytów i przydziałów na cele akcji osadnictwa spółdzielczo-parcelacyjnego,
h) układanie planów użycia wszelkich funduszów oddanych do dyspozycji Radzie na ten cel,
i) akcja wydawnicza w zakresie zadań Rady.

§ 3.

Na posiedzeniu organizacyjnym Rada wybiera 3 osobowe Prezydium w składzie: prezes, wiceprezes, sekretarz generalny.

Prezydium przygotowuje materiały do obrad i jest jej organem wykonawczym; w nagłych wypadkach może podjąć działalność leżącą w zakresie kompetencji Plenum Rady (stanowiącą, bądź opiniodawczą), z tym, że obowiązane jest przedstawić z niej szczegółowe sprawozdanie na najbliższym posiedzeniu Rady — celem zatwierdzenia.

Prezydium zbiera się w miarę potrzeby, przynajmniej raz na 2 tygodnie.

§ 4.

Plenum Rady zwołuje Prezes w miarę potrzeby, przynajmniej raz na miesiąc.

Zawiadomienie o terminie posiedzenia i porządku obrad winno być doręczone członkom Rady przynajmniej na 3 dni przed datą posiedzenia.

§ 5.

Uchwały Rady są prawomocne, jeśli zostały powzięte zwykłą większością głosów na posiedzeniu, o terminie którego wszyscy członkowie zostali powiadomieni — przy obecności przynajmniej połowy członków Rady. Przebieg obrad i uchwały są protokółowane; protokół posiedzeń podpisuje prezes i sekretarz generalny.

§ 6.

Czynności biurowo-kancelaryjne i budżetowo-rachunkowe Rady załatwia biuro Rady. Na czele biura stoi dyrektor, odpowiedzialny przed Radą za całokształt prac biura; bezpo-

średnim jego przełożonym jest prezes Rady. W skład personelu wchodzą urzędnicy referendarscy, inspektorzy terenowi i siły kancelaryjne w liczbie ustalonej uchwalonym przez Radę etatem stanowisk — delegowani do tej pracy na wniosek dyrektora biura przez Ministerstwo Ziem Odzyskanych, względnie przez organizacje społeczne.

W pracy biurowej należy stosować odpowiednią instrukcję kancelaryjną, obowiązującą w Ministerstwie Ziem Odzyskanych.

II. Terenowe Rady Społeczne osadnictwa spółdzielczo-parcelacyjnego.

§ 7.

Odpowiednikami terenowymi Rady Społecznej osadnictwa spółdzielczo-parcelacyjnego przy Ministerstwie Ziem Odzyskanych są wojewódzkie i powiatowe Rady Społeczne osadnictwa spółdzielczo-parcelacyjnego.

Teren działania tych Rad obejmuje obszar tzw. ziem starych (w granicach 1939 r.).

Przepisy normujące organizację i działalność Rady przy Ministerstwie Ziem Odzyskanych stosuje się analogicznie do tych Rad — z podanymi niżej zmianami.

§ 8.

W skład wojewódzkich (powiatowych) Rad wchodzi po 2 przedstawicieli organizacji społecznych wchodzących w skład Rady przy Ministerstwie Ziem Odzyskanych — delegowanych przez odpowiedniego szczebla zarządy tych organizacyj.

Ponadto na stałych członków Rad mogą być dokooptowani znawcy spraw wsi, posiadający szczególne zaufanie chłopów — w ilości nie większej jak 2 osoby.

Członkowie Prezydium noszą tytuł: przewodniczący, zastępca przewodniczącego, sekretarz.

Rada terenowa jest ukonstytuowana prawidłowo wówczas, gdy w skład jej wchodzi obok jednej z organizacyj stanowiących trzon Rady (Samopomoc Chłopska lub „Wici") — przynajmniej druga organizacja społeczna.

Gdzie z uwagi na układ miejscowych stosunków utworzenie Rady na zasadach wyżej podanych jest niemożliwe, wówczas czynności jej spełnia Samopomoc Chłopska lub „Wici", współdziałając z przedstawicielami władz i mężami zaufania chłopów.

§ 9.

Do zadań wojewódzkiej Rady należy:

a) popularyzacja akcji osadnictwa spółdzielczo-parcelacyjnego,

b) organizacja instruktarzu w tym zakresie,

c) nadzór i kontrola działalności Rad powiatowych.

§ 10.

Do zadań powiatowej Rady należy:

a) prowadzenie akcji propagandowo - werbunkowej osadnictwa spółdzielczo-parcelacyjnego oraz instruktarzu w tym zakresie,

b) organizowanie i wysyłanie delegacji powiatowych celem szczegółowego rozpoznania obiektów, przeznaczonych na parcelację danego powiatu,

c) organizowanie grup przesiedleńczych dla zagospodarowania folwarków drogą bezpośredniej parcelacji — jak przede wszystkim za pośrednictwem spółdzielni, podział między te grupy obiektów zarezerwowanych przez delegacje powiatowe oraz wysyłanie delegacji tych grup celem sporządzenia planu zagospodarowania i zabezpieczenia obiektu,

d) sporządzanie list przesiedleńców dla poszczególnych grup — na podstawie deklaracji osadniczych, celem uzyskania dla przesiedleńców aktów nadania ziemi,

e) współdziałanie z PUR w organizacji transportu grup przesiedleńców,

f) reprezentowanie grup przesiedleńczych wobec władz osiedleńczych i Urzędów Ziemskich w sprawach związanych z parcelacją, przydziałem parcel i środków na zagospodarowanie — do czasu zawiązania się spółdzielni,

g) utrzymanie łączności gospodarczej i kulturalnej między gminami macierzystymi a osadnikami,

h) informowanie aparatu rządowego o przebiegu akcji, napotkanych trudnościach, koniecznych ulepszeniach i zmianach oraz bezpośrednia interwencja w wypadku tworzenia się w akcji zatorów.

§ 11.

Powiatowe Rady działają w terenie przez terenowe komórki organizacji wchodzących w skład Rad oraz delegowanych przez te organizacje instruktorów.

§ 12.

Czynności biurowe wojewódzkich (powiatowych) Rad spełniają biura PUR.

§ 13.

Powiatowe Rady obowiązane są nadesłać sprawozdanie opisowe i liczbowe ze swej działalności do dnia 10 każdego miesiąca do wojewódzkich Rad, te zaś z kolei swe sprawozdania dla Rady przy Ministerstwie Ziem Odzyskanych do 20 każdego miesiąca.

III. Postanowienia ogólne.

§ 14.

Wpływy i wydatki związane z działalnością i utrzymaniem Rad wchodzą do budżetu Ministerstwa Ziem Odzyskanych. Członkowie Rad pełnią swe funkcje honorowo. Przedstawiciele władz, biorący udział w pracach Rad, pozostają na etacie delegujących urzędów.

Inspektorzy i instruktorzy otrzymują wynagrodzenie w/g norm ustalonych przez Radę przy Ministerstwie Ziem Odzyskanych.

Finansowanie działalności Rad odbywa się drogą subwencjonowania Zarządów Głównych organizacyj wchodzących do Rady, które rozprowadzają subwencję przy pomocy swych aparatów organizacyjnych.

115

PISMO OKÓLNE

z dnia 28 czerwca 1946 r.

(Nr UR/2.I.1/84).

w sprawie remiz ochronnych dla zwierzyny.

Doceniając ważność remiz ochronnych dla zwierzyny w ogóle, a w szczególności założonych w nieruchomościach ziemskich przejętych na cele reformy rolnej, Ministerstwo podaje następujące wytyczne w tym przedmiocie:

1) w nieruchomościach ziemskich, przeznaczonych do parcelacji, w których znajdują się remizy ochronne, zasadniczo należy je w trybie art. 15 dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej wyłączyć z pod parcelacji,

2) w nieruchomościach ziemskich przeznaczonych do parcelacji, w których znajdują się laski do 25 ha, przy parcelacji tych lasków ze zmianą użytkowania ich, można wydzielić również w trybie art. 15 z pod parcelacji parcele do 1 ha z przeznaczeniem na remizy ochronne bez prawa zmiany użytkowania,

3) w nieruchomościach ziemskich przeznaczonych do parcelacji można wyłączać na cele ochrony remizy o obszarze do 0,5 ha w trybie art. 15,

4) w nieruchomościach ziemskich wyłączonych z pod parcelacji w trybie art. 15, a w których to wyłączeniach znajdują się remizy, należy przy przekazywaniu tych nieruchomości w protokółach zdawczo-odbiorczych zaznaczyć, że remizy te winny być nadal utrzymane,

5) sprawy wyłączeń, o których mowa w pkt 1, 2 i 3 niniejszego, dokonuje się w każdym indywidualnym wypadku na wniosek powiatowych władz Polskiego Związku Łowieckiego,

6) przy pozytywnym ustosunkowaniu się do wniosków Powiatowej Komisji Ziemskiej i Komisarza Ziemskiego, wyłączenia można dokonać prowizorycznie przed uzyskaniem w tym przedmiocie decyzji Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, powziętej na zasadzie art. 15 dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej.

Wojewódzkie Urzędy Ziemskie będą przedkładały Ministerstwu wnioski o wyłączeniu w trybie § 42 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1 marca 1945 r. (Dz. U. R. P. poz. 51) powiatami,

7) wyłączone na cele ochrony zwierzyny remizy należy przekazać protokólarnie w dzierżawę Powiatowym Związkom Łowieckim, na warunkach określonych przez Min. Rolnictwa i Reform Rolnych z uwzględnieniem zadań i celów Polskiego Związku Łowieckiego z warunkiem, że Związek będzie użytkował przekazane mu remizy, zgodnie z ich przeznaczeniem i że w tym celu będzie je należycie kultywował i utrzymywał,

8) o niniejszym zarządzeniu Powiatowe Urzędy Ziemskie winny powiadomić miejscowe władze powiatowe Polskiego Związku Łowieckiego.

Minister:

St. Mikołajczyk

PISMO OKÓLNE

z dnia 31 lipca 1946 r.

(Nr P. R. 1/III — 3)

w sprawie pełnego wykorzystania kwalifikowanego materiału siewnego.

O wydajności roślin uprawnych z jednostki powierzchni rozstrzyga nie tylko jakość gleby, uprawa mechaniczna, nawożenie, czas i sposób siewu, lecz również użycie do siewu nasienia należycie doczyszczonego i należącego do odmiany zapewniającej w danych warunkach glebowych i klimatycznych pełną wydajność. Z całego szeregu doświadczeń wynika, że kwalifikowany materiał siewny, należycie dobrany, daje zwyżkę plonu wynoszącą około 20, w porównaniu ze zwykłym nasieniem.

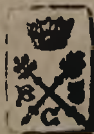
W roku ubiegłym obszar ziemiopłodów zakwalifikowanych na pniu wyniósł 52.0000 ha, co stanowi zaledwie 0,34% ziemi ornej. Mimo zakwalifikowania tak znikomo małej powierzchni, napotkać można było w terenie trudności przy umieszczeniu na umowy plantacyjne superelit, elit i oryginałów, co spowodowało niepełne wyzyskanie wartościowego materiału siewnego i zbyt powolne jego rozmnożenie. Podobny stan rzeczy, wpływający hamujące na odbudowę pełnej wydajności naszych pól nie może się więcej powtórzyć. Wartościowy materiał siewny musi być całkowicie wyzyskany i jaknajszybczej rozmnożony, by gospodarstwo chłopskie nie napotykały na trudności przy odświeżaniu nasienia.

Z związku z tym Ministerstwo zaleca by majątki administrowane przez Państwowy Zarząd Nieruchomości Ziemskich, Ośrodki Kulturv Rolnej, gospodarstwa szkół rolniczych, Zakłady Doświadczalne, jak również majątki państwowe przeznaczone w pierwszym rzędzie na cele doświadczalnictwa zootechnicznego, chowu koni itp., oraz majątki wydzierżawione na cele aprowidowanie miast, ośrodków przemysłowych itp., zaopatrzyły się w sezonie jesiennym br. i z wiosną 1947 r. w dostateczne ilości kwalifikowanego materiału siewnego, by mogły one stać się już w roku następnym źródłem nabycia wartościowego nasienia i sadzeniaków dla sąsiadujących z nimi gospodarstw chłopskich.

Zwraca się uwagę, że więkspzość rolników chętnie nabywa kwalifikowane nasiona i sadzeniaki w tym tylko wypadku, jeżeli wygląd obsianych nimi łanów odbija się korzystnie od pól obsianych nasieniem zwykłym. Dlatego też nie należy ograniczyć się do nabycia i wysiania pewnych ilości zakwalifikowanych elit lub oryginałów, lecz przeznaczyć pod nie trzeba stanowiska odpowiednie, dać im staranną uprawę i nawożenie, dokonać zasiewu we właściwej porze i otoczyć opiką w czasie wzrostu. Im wyższy stopień odsiewu (superelita, elita, oryginał, tym lepsze należy mu dać warunki wzrostu, zapewniające jaknajszybsze rozmnożenie wartościowego materiału siewnego.

O przyszłych plonach rozstrzyga nie tylko wysoki stopień odsiewu (elita, oryginał), lecz prez de wszystkim wybór odmiany odpowiadającej danym warunkom glebowym i klimatycznym. Dlatego też w razie wątpliwości przy doborze odmiany należy zasięgnąć porady fachowej we właściwej Izbie Rolniczej lub Zakładzie Doświadczalnym.

Dyrektor Departamentu:
E. Baird

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych. Warszawa, Nowogrodzka 50
Referat Prasowy. Pokój 109. Tel. 884-87 Cena zł. 20

Konto P. K. O. — I — 1888. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

Drukarnia Państwowa Nr 1 w Warszawie, Tamka 3.